

den tyske Valutadumping“, og de er naturligvis rigtigt. Overfor den Konkurrence, som betydende Dele af vor Industri har, f. Eks. Tobaksindustrien, som jeg nævnte før, hjælper naturligvis en Nedsættelse af Arbejdslønnen ikke. Om saa Arbejderne slet ingen Løn fik, var der Fag, hvor det ikke vilde hjælpe tilstrækkeligt. Og det skal vel ikke efterhaanden udvikle sig derhen, at Arbejderne skal tage Penge med hjemmefra for at faa Lov til at arbejde. Ja, det vilde være ideale Tilstande for Agrarer og Arbejdsgivere, men det kan vel alligevel ikke være det, man tilstræber. Det er jo en slet Samfundøkonomi saaledes stadig at vende sine Blikke mod det ene: at faa Arbejdslønnen presset ned til det mindst mulige. Man svækker hele Samfundet derved, og man opnaar altsaa, hvad en af Industriens fremragende Førere selv erkender, aldeles ikke at dæmme op imod den Konkurrence fra Udlandet, som det skulde være Formaalet at dæmme op imod. Og saa maa jeg tilføje, hvad jeg maaske allerede en Gang har gjort opmærksom paa, at Retfærdighedsmomentet burde spille en Rolle i dette Forhold. Arbejderne arbejdede virkelig til de gamle Lønninger under Krigen. Trods den voldsomme Forøgelse af Priserne paa Livsfornödenheder, Klæder og andre Varer arbejdede Arbejderne baade i Industri, Haandværk og Landbrug i fulde to Aar uden at faa den Erstatning, de havde Krav paa. Før 1916 fik de intet nævneværdigt, og de fik meget lidt i 1916. Det gælder Statens og Kommunens Tjenestemænd, som det gælder de private Arbejdere. De arbejdede i det mindste i fulde to Aar uden at faa nogen som helst Erstatning for den Dyrtid, de maatte bære. Var der saa ikke en Smule Mening i at kræve, at man ikke var alt for haardhændet, naar Nedsættelsen skal foregaa. Det er ganske vist, ved jeg, overflødig. I Fjor krævede man Nedgang i Arbejdslønnen, inden Nedgangen i Pristallet var konstateret. I Aar taler man ogsaa paa Forhaand, før man ved noget, om den store Nedsættelse, der nu skal finde Sted, og det hele faar sin Velsignelse af Landbrugsministeren, som voldsomt ivrer mod Opretholdelsen af Løntariffer og organisationsmæssige Aftaler.

Om Industrikrisen har vi ikke faaet den samlede Redegørelse, som i alt Fald paa et tidligt Tidspunkt havde været i høj Grad ønskelig. Og det Materiale, vi har faaet udleveret, kan jo være meget fornøjeligt for de enkelte Medlemmer, men da det ikke maa omtales, kan det jo ikke virke

udadtil i synderlig Grad. Derimod er det offentlig sagt af den højtærede Statsminister, at det, vi kan vente, er, at Krisen vil strække sig over meget lang Tid, og den højtærede Statsminister hævdede altsaa saasent som for et Par Dage siden, at med Statsforanstaltninger kunde man aldeles ikke udrette noget i denne Krise. Staten kan, siger den højtærede Statsminister, læge og lindre. Ja, ogsaa denne Læggekunst, som altsaa Staten kan udføre, synes jeg udføres paa en noget haardhændet Maade. De arbejdsløse, som nu for mange, mange Tusindes Vedkommende har gaaet arbejdsløse et helt Aar, skal, trods dette Aars Arbejdsløshed, ned under Sultegrænsen med deres ugentlige Understøttelse, hvis den Lov vedtages, som den højtærede Regering altsaa vil bruge som Lægemiddel paa dette Omraade. Og de arbejdende Medlemmer, de bærer uhyre store Byrder. Jeg tror, at de sidste Aar har udredet en Snes Millioner Kr. til Understøttelsesformaal for de arbejdsløse. Disse arbejdende Medlemmer skal have Lønnedsættelser, som tvinger dem saaledes i Knæ, at de ikke vedblivende kan bringe de Ofre til de arbejdsløse, som hidtil har kunnet bringes. Jeg siger, det er en haardhændet Læggekunst, man udfører. Og Varer, som Staten skal bruge, Jernbanemateriel og meget andet, skal fremdeles købes i Udlandet. Naar Trafikministeren mener, at det er for dyrt herhjemme, naar det er op til Halvdelen dyrere end i Tyskland, skal det købes derude, selv om saa og saa mange Arbejdere skal gaa arbejdsløse her. Jeg forstaar ikke den Samfundsøkonomi, jeg forstaar den kun som Led i en Bestræbelse, der gaar ud paa at faa Foden paa Nakken af Arbejderne.

Statsministeren var ganske bestyrtet over, at jeg havde anbefalet at sætte nogle Fabrikker i Gang og at producere Varer til Staten. Det var en Rekord, sagde den højtærede Statsminister, i Retning af Fordringer. Ja, jeg synes virkelig, at den Bestyrtelse var ganske urimelig. I England forbereder man sig paa noget saadant, der anser man det ikke for noget saa rekordmæssigt og absurd, som den højtærede danske Statsminister synes at mene, og derovre er det selve Regeringen, der forbereder og gaar i Spidsen paa dette Omraade. Jeg tror virkelig, at den danske Stat har Brug for en hel Mængde Varer, som den meget godt kunde bestille. Den har jo Brug, det ved vi, for en Mængde Jernbanemateriel. Den kunde meget godt have Pufferplader, Laskebolte og al den Slags Ting liggende paa Oplag i store Mængder, uden at det led nogen Skade,